

L'edat del lloro

GISELA POU

Il·lustracions de Francisco Ruizgé

L'edat del lloro

Gisela Pou

L'edat del lloro

Il·lustracions: Francisco Ruizgé

marjal

© Gisela Pou, 2013
© Il·lustracions: Francisco Ruizge

© Ed. Val.: Marjal, 2020
Alt Palància, 6, baix
46920 Mislata (València)
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia
Disseny de la col·lecció: Book & Look

Primera edició, setembre 2020

ISBN: 978-84-8348-544-6
Depòsit legal: B. 6079-2020
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

1. Vull un germà normal!.....	7
2. Sobredosi de fama	17
3. Decidir sense pensar.....	31
4. Un gir inesperat	45
5. Necessite anar a la pedalada	59
6. Un negoci molt rendible	77
7. La tragèdia de l'èxit	95
8. Atrapada i castigada	107
9. L'argument ha canviat	125
10. Un desenllaç brillant	135
11. La felicitat dura un instant	147

1

Vull un germà normal!

Mai no hauria pensat que cinquanta minuts de silenci foren tan llargs. Però no diré ni piu, el senyor Vallès se'n fartarà, i la mamà es convencerà que anar al psicòleg no serveix de gran cosa.

—Rita és un nom molt bonic —em diu el senyor Vallès mirant-me amb els seus ulls de peix des de darrere de les ulleres de muntura fosca.

Jo arronse els muscles i mire al terra. Si aquest home es pensa que sent amable, jo parlaré, ho té clar!

No, no parlaré. No diré res. Ni hui, ni demà, ni mai!

La culpa que haja de malgastar el meu temps en aquesta consulta de psicòleg és de la mamà. És a ella a qui se li ha ficat al cap que necessite ajuda. Rita està trista, Rita no parla, Rita està desmotivada, Rita està estranya. I no li ha costat gens convèncer el papà de telefonar al senyor Vallès, un psicòleg alt com un sant Pau, que té la consulta a tres cantonades de casa. Aquest és el drama de viure en una gran ciutat: tot es troba a la cantonada, tot és immediat, tot és possible.

* * *

La mamà de menuda tocava el piano com els àngels i tot el món estava segur que amb el seu cognom —es diu Camilla Bach— seria concertista de piano; però el seu caràcter impulsiu i la seua poca disciplina han fet que s'inclinara per un altre destí: cantar en una banda de *jazz*. Tot sovint es passa dies lluny de nosaltres i, des de sempre, ha sigut

el papà qui s'ha ocupat de Quim i de mi. Suppose que per compensar la xarrera imparabile de la mamà, el papà parla l'indispensable. Ell treballa a casa i es passa el dia tancat al despatx. Escriu guions per a sèries de televisió, o siga que mentre la mamà està fora de viatge, Quim i jo anem al nostre aire. El problema apareix quan ella torna, perquè aleshores té la fal·lera de recuperar el temps i la nostra vida s'accelera com si fora un aspirador gegant.

Fa tres setmanes, després d'estar-se cinc dies a França, així que va aterrar a casa va diagnosticar que la panxa del papà havia crescut en excés, que al meu germà li calia una dosi extra de vitamines i que jo estava massa trista per a tindre quasi dotze anys. Va insistir per tal de saber si tenia cap problema, i va ser inútil que li repetira que l'únic maldecap és que tinc un germà famós, que el fet que Quim s'haja convertit en Bernat Balcells —el supermegafantàs—

tic heroi de la sèrie per a adolescents *L'edat del lloro*— m'ha capgirat la vida i ja no puc més.

Totes les adolescents de l'escola, altes i baixes, primes i grosses, amb la pell de porcellana o la cara estampada de grans, em persegueixen per tal de saber coses de Quim, o més ben dit, de Bernat Balcells, que és a qui realment estimen. Totes volen ser amigues meues, fins i tot les tòtils de les quatre Perfectes —Quití, Nuni, Ioli i Remi, que en realitat es diuen Enriqueta, Núria, Iolanda i Remei—, que s'han passat la vida ignorant-me, i ara es barallen per fer treballs amb mi i les tinc apegades com si foren caparres. «Les Perfectes són unes *plastes* aprofitades, tu ni cas», em diu Simoneta, la meua amiga lleial, l'única que continua sent la mateixa de sempre.

* * *

El senyor Vallès em mira impacient.

Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac. El rellotge de pèndol que hi ha al centre d'un pany de paret ple de quadres no deixa de sonar. I si el temps s'ha parat i em quede presonera en aquest despatx?

El senyor Vallès engoleix saliva, es posa bé les ulleres i amb veu dolça pregunta:

—Rita, com va l'escola? Ja tens ganes de fer vacances, no?

I jo serre les dents, no vull que isca cap paraula. Mire per la finestra: a fora fa un sol espatarrant i m'enutja perdre el temps asseguda en una butaca d'orelles que em fa sentir una vella de vint anys. Em mui de ganes d'eixir d'aquest despatx i córrer pel parc fins que la llengua m'arribe a terra.

—Quin és l'esport que t'agrada més? —insisteix el senyor Vallès, que em busca la mirada.

Però jo l'esquive, mire a una altra banda i calle com si estiguera morta. No, no diré res. No em dona la gana parlar amb

un home que no conec. No vull parlar de futbol, ni de bicicletes, i menys encara dir-li que la meua gran il·lusió d'ara mateix és anar a la bicicletada amb la gent de la classe.

Si jo soc tossuda, resulta que ell encara ho és més. S'inclina fins al plat amb caramels que té al davant, n'agafa un i me l'ofereix.

—En vols?

I jo moc el cap per dir que no. Si es pensa que amb un caramel em farà xarrar, s'equivoca. Em mossegue els llavis i torne a mirar l'hora: falten deu minuts per acabar la sessió i el tic-tac del rellotge se'm clava al mig del cervell i em repetisc que he d'aguantar, que ja falta poc.

El senyor Vallès ho intenta una altra vegada.

—M'han dit que el teu germà és un gran actor.

Ho diu per provocar-me, per obligar-me a parlar, per fer-me mal.

Ara ho entenc: el senyor Vallès no és cap psicòleg, és un maltractador que vol torturar-me fins que acabe confessant! Però jo no li diré que donaria tota la collecció d'«Els Grans Experiments de la Història» perquè la meua vida fora com abans. No li diré que odie la sèrie de *L'edat del lloro* perquè, a més de ser insuportable i cursi, m'ha robat el meu germà. I tampoc no obriré la boca per dir-li que em muir de ganes de recuperar aquell Quim que em deia «cuc fastigós, rata d'albelló i insecte esquifit», que em marmolava si arribava a casa amb els pantalons esgarrats, i que no em deixava mossegar les ungles ni ficar-me el dit al nas. No, al senyor Vallès no li diré mai que trobe a faltar un germà que ha desaparegut engolit per Bernat Balcells, un personatge que ha fet embogir les adolescents de mig país.

—Rita, m'han dit els pares que tens molts amics —insisteix el psicòleg, que és incapaç de dissimular la impaciència.

El mire per primera vegada i arronse els muscles, i passe de dir-li que jo, d'amiga, no-més tinc Simoneta. Però el senyor Vallès és tossut i hi torna.

—Rita, quina és l'assignatura que t'agrada més?

Veig la desesperació en el centre dels seus ulls de peix.

Però jo arronse els muscles i no dic res.

No parlaré.

No diré res.

M'ho he promés.

—Saps per què els teus pares volen que vingues a veure'm? —pregunta amb un forçat somriure d'anunci de pasta de dents.

I jo calle i, quan em repeteix la pregunta per tercera vegada, mire cap a la finestra des d'on es veu el cel d'un blau brillant.

—Ho saps, no, que els teus pares estan amoïnats per tu? —parla amb veu suau, però jo sé que té ganes de cridar.

Només falten cinc minuts per acabar la sessió. Quasi ho he aconseguit.

—Si et preguntara què és el que més desitges, què em diries?

El pobre senyor Vallès fa esforços sobrehumans per aconseguir arrancar-me una paraula. El temps s'acaba i decidisc fer-lo una miqueta feliç.

—Vull un germà normal —responc en veu baixa.

Al senyor Vallès se li dibuixa un lleuger somriure als llavis i, abans que tinga temps de dir res més, en el rellotge són les set en punt. M'alce de la butaca i córrec cap a la porta.

No dic adeu i no pense tornar mai més.